

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 106
(setembre de 2020)

“Necessitaven una ocasió ...”

Davant l'ofensiva de desindustrialització, organitzar la lluita contra els acomiadaments

A l'abril d'aquest any publicàvem una Carta Setmanal amb el títol “Quan passi això canviaran moltes coses”, en què assenyalàvem com la lògica del capitalisme i les normes de la Unió Europea s'oposaven a les promeses de recuperar la indústria i posar fi a les retallades.

Els fets han confirmat el que deïem llavors. Estem vivint, aprofitant la pandèmia, una onada de desindustrialització, només comparable a la empresa pel govern de Felipe González per preparar l'entrada a la Unió Europea. González i el seu ministre Solchaga, que declarava que era positiu que Espanya es convertís en un país de “serveis” en nom de l'entrada en el MCE (Mercat Comú europeu avui Unió Europea) el 1986. Aquesta nova desindustrialització afecta tots els sectors. Aquesta onada avui, es desenvolupa en paral·lel al desmantellament dels serveis públics, les “ajudes” per a la seva privatització, i a un nou pla de destrucció d'ocupació a la banca que suposa la pèrdua d'entre 15.000 i 20.000 llocs de treball. Per exemple la suposada ajuda a la sanitat amb fons europeus, que aconsella el FMI s'intenta orientar a la “col·laboració públic-privada”, o sigui, a la sanitat privada.

Nissan i els seus contractes, Alcoa, i un llarg etcètera demostren la voluntat dels treballadors de defensar els seus llocs de treball. Però també les limitacions que suposa la lluita de cada factoria pel seu compte. Com a resposta a aquesta situació, s'ha fet públic el “Manifest de sindicalistes de la indústria” amb l'eix de cap acomiadament. Els primers signants assenyalen la necessitat d'una mobilització de conjunt per aturar l'onada de tancaments, reestructuracions, jubilacions anticipades i els suposats “plans socials”.

L'onada de tancaments d'empreses industrials suposa un canvi qualitatiu pel que fa a la modificació de sistema productiu en detriment dels drets socials i les bases reals econòmiques, cosa que només un govern que té el suport dels que dirigeixen els sindicats pot intentar fer.

Comptem també, és clar, amb el “consell” i vist i plau de l'FMI, les institucions europees i els governs europeus. I és per això que el projecte del pressupost per 2021 compta amb l'aval de Brussel·les. La pica-

baralla al voltant de Bildu, a part de mostrar l'arrel franquista de les “dretes”, permet també llançar una cortina de fum sobre el contingut real del pressupost.

Des del punt de vista de la indústria el tancament de Nissan afecta ja a 75 empreses auxiliars directament o indirectament. En l'immediat vol dir -segons fonts oficials- l'acomiadament de 14000 treballadors. Al mateix temps s'ha posat en peu una trucada “comissió de treball per a la reindustrialització de Nissan”, en el qual participen el Govern, la Generalitat de Catalunya, l'empresa i les organitzacions sindicals (USOC, CCOO, UGT, i CGT). L'objectiu d'aquesta comissió sembla ser entretenir els responsables sindicals. Aquí estan les promeses de reindustrialització d'Astúries, Lleó o Terol que van acompanyar i acompanyen els tancaments de les mines, i els seus (nuls o gairebé nuls) resultats. Com va succeir, abans, amb les promeses de reindustrialització en el tancament de les drassanes, de la siderúrgia ...

Els plans de tancament i deslocalització d'indústries no són nous.

Però aprofitant la pandèmia (i les limitacions a les possibilitats de reunió i manifestació que suposen els estats d'alarma i els confinaments) aquests plans s'han accelerat. Recordem que el tancament de Nissan estava anunciat des de fa temps. La crisi de sobreproducció de la indústria de l'automòbil, està en l'origen d'aquests tancaments. Es veu, a més, agreujada per la guerra comercial entre l'imperialisme nord-americà i la Xina, que té com a repercussió el tancament dels mercats als trusts europeus, i és Alemanya i el seu capitalisme industrial centrat en l'exportació el que pateix en primer lloc aquesta destrucció de la indústria. El que va posar en pràctica Trump i que Biden planteja mantenir, o sigui aranzels del 25 per cent a productes europeus, només és l'inici. Si la poderosa Alemanya pateix aquestes mesures és fàcil imaginar com repercutiran a Espanya, la producció automobilística està orientada a l'exportació (el 80 per cent).

La qüestió és com ajudar a parar a aquesta ofensiva de destrucció

Com hem analitzat, l'actitud de les Federacions d'indústria -tant les dels grans

sindicats com les dels més petits- ha estat acompanyar els plans de reestructuració, en particular mantenint aïllades les mobilitzacions. A les empreses les seccions sindicals intenten resistir, però aïllades es veuen abocades a acceptar els acomiadaments acompanyats dels “plans socials”

La campanya en defensa de la indústria, per cap acomiadament busca agrupar una força política que lluita pel front únic al voltant dels objectius que fan la unitat: Cap acomiadament. Però se'ns preguntarà què fer amb una indústria que no ven, amb pèrdues i que a més els “propietaris” ni tan sols són d'aquí i decideixen sense que el govern tingui poder sobre ells.

Es planteja que han rebut ajudes públiques i que les tornin, cosa que sembla fins i tot una obvietat, però això no resol el problema. Fins i tot poden tornar-les. La comissió de “reindustrialització” de Nissan planteja buscar altres inversors. Però l'experiència ens diu que, quan hi ha hagut nous inversors, aquests s'han embutxacat els ajuts públics, han exigit acomiadaments i als pocs anys també s'han anat.

Quina solució, doncs?

Des del nostre punt de vista no hi ha altra mesura que l'exigència de nacionalització, sense indemnització i sota control obrer. I, és clar, amb el manteniment dels llocs de treball i les condicions laborals. Una proposta que no es pot imposar als treballadors que lluiten en defensa dels seus llocs de treball, però que tenim l'obligació de plantejar, de debatre amb ells.

La ministra d'indústria Reyes Maroto anuncia que 10.000 milions dels Fons europeus estaran destinats a l'automoció. Concretament, per a “desenvolupar un ecosistema de mobilitat sostenible, intel·ligent, segura i connectada que reforci la competitivitat de la indústria automobilística espanyola”. És a dir, bàsicament, vehicles elèctrics i d'hidrogen. Bé, en primer lloc caldrà veure si realment hi haurà fons europeus, per la crisi que hi ha entre els diferents governs, i després si hi ha condicions per a aquests fons (com noves retallades). En tot cas, recordem que les reestructuracions de l'època de govern González van ser abundantment sub-

vencionats per fons europeus, que no van ajudar a crear o mantenir cap lloc de treball en la indústria.

Es tracta per tant d'actuar per establir el Front únic entre tots els treballadors, per mitjà d'assemblees, coordinacions d'empreses, arrossegant als sindicats (tant els majoritaris com els anomenats "combatius" que, com hem vist a Nissan, han reallitzat la mateixa activitat). Es tracta d'ajudar a la mobilització, per això els signants de la crida es dirigeixen als militants i

delegats, treballadors.

La defensa de la indústria i dels llocs de treball (que són d'alta qualificació) són vitals per a la vida dels pobles, són garantia de l'existència de serveis públics, de cotitzacions socials substancials, per tant, de pensions. I són la base de l'existència d'una classe treballadora conscient i amb drets, capaç d'optar a agafar a les mans la direcció de país, reorganitzant la producció sobre un nou eix. O sigui, el problema no és si són o no necessaris els automòbils, sinó definir la

producció segons les necessitats socials. Això és molt precís. Aquest país ha estat incapaç de produir màscares, respiradors, material mèdic, vacunes i no perquè faltin treballadors capacitats, sinó perquè la lògica de la propietat capitalista ho impedeix (veure la Carta Setmanal que citàvem a el principi).

Cridem, per tant, a ampliar aquesta campanya, a signar la crida, a preparar a curt termini una Conferència Estatal per "Cap acomiadament, En defensa de la indústria".

Manifestación en París contra la ley de Seguridad Global (Página 12)

EDITORIAL
Presupuestos contra reivindicaciones

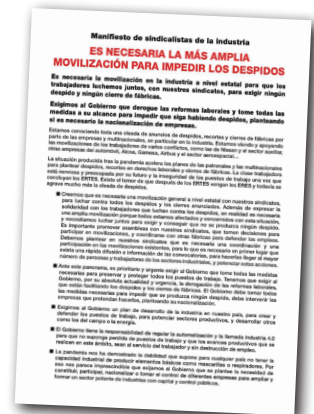
El Gobierno de los Estados Unidos ha presentado un presupuesto que supone un retroceso en materia de derechos laborales y de condiciones de trabajo. Este presupuesto, que se presenta en un momento de crisis económica, pretende reducir los gastos en servicios públicos, como la educación y la sanidad, y aumentar los impuestos sobre el salario mínimo y sobre las ganancias de las empresas. Estas medidas, que afectan directamente a los trabajadores y a las familias, son un claro ejemplo de la política de austeridad que el Gobierno de Obama está aplicando. Esta política de austeridad, que se basa en la reducción de los gastos y en el aumento de los impuestos, es una política que beneficia a los intereses de las grandes empresas y de los ricos, pero que perjudica a los intereses de los trabajadores y de las familias. Esta política de austeridad, que se basa en la reducción de los gastos y en el aumento de los impuestos, es una política que beneficia a los intereses de las grandes empresas y de los ricos, pero que perjudica a los intereses de los trabajadores y de las familias.

Publicat el nº 351
d'Informació Obrera
Editorial:
"Presupuestos contra reivindicaciones"

<http://www.informacionobrero.org/formulario-de-suscripcion/>

Manifest de sindicalistes
d'indústria per
impedir els acomiadaments ...

<http://www.informacionobrero.org/manifiesto-sindicalistas-industria/>

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reus, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriquis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de **5 EUROS** a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

- Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

